

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň Mgr. Kateřiny Bednařikové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **společnost SRBA s.r.o.**, se sídlem Tábor, Stránského 3051, zast. Ing. Františkem Mejtou, daňovým poradcem, se sídlem Písek, tř. Národní svobody 33/7, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 07. 2016, čj. 31534/16/5300-21442-700225, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(1) Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen krajský soud“) dne 22. 9. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 07. 2016, čj. 31534/16/5300-21442-700225, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 9. 12. 2015 čj. 2057983/15/2212-50524-302565, čj. 2058112/15/2212-50524-302565, čj. 2058498/2212/15/50524-302565, čj. 2058669/2212/15/50524-302565, čj. 2058686/2212/15/50524-302565, čj. 2058701/2212/15/50524-302565, čj.

2058732/2212/15/50524-302565, čj. 2058771/2212/15/50524-302565, čj.
2058814/2212/15/50524-302565, čj. 2058851/2212/15/50524-302565, čj.
2058880/2212/15/50524-302565, čj. 2058909/2212/15/50524-302565, čj.
2058929/2212/15/50524-302565, čj. 2059001/2212/15/50524-302565, čj.
2059021/2212/15/50524-302565, čj. 2059036/2212/15/50524-302565 a čj.
2059055/2212/15/50524-302565, kterými byla žalobci doměřená daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2011 až prosinec 2012 v konkrétně v jednotlivých výměrech uvedené výši a k tomu rovněž uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně, rovněž v konkrétně uvedené výši a tato rozhodnutí byla potvrzena.

(2) Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí o odvolání mu byla doručena dne 21. 7. 2016. Žalobce popsal, že prokázání oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet DPH z přijatého zdanitelného plnění má dvě fáze. Jednak musí prokázat formální dokladové náležitosti a dále předložit důkazní prostředky o obsahu, že k plnění došlo tak, že jak je v dokladech deklarováno. Žalobce předepsané formální náležitosti splnil, což ani správce daně nerozporoval.

(3) Podle žalobce byly prokázány i faktické podmínky pro uplatnění nároku. Závěr žalovaného je nesprávný, neboť nezohlednil rozdíly v uplatnění nároku na odpočet DPH u přijatého zdanitelného plnění a tímto způsobem vynaloženého nákladu jako položky snižující základ daně z příjmu. Žalobce zdůraznil, že daň z přidané hodnoty je daní neutrální a zákon o DPH nestanoví, že odpočet lze uplatnit jen u těch plnění, která slouží k dosažení zajištění a udržení příjmu. Žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH z přijatého zdanitelného plnění spočívajícího v poradenské činnosti, poskytované jinou společností prostřednictvím konkrétní fyzické osoby. Ta byla vyslechnuta jako svědek a poskytování rad potvrdila. Bylo tedy nade vší pochybnost prokázáno, že poskytovateli vznikla povinnost uplatnit a odvést DPH a příjemci vzniklo oprávnění nároku na odpočet DPH u přijatého plnění. Zde nelze aplikovat podmínky daňové uznatelnosti k dani z příjmu. Odepírání nároku na odpočet DPH jde k samotným principům, na kterých je tato daň postavena. Nárok náleží i pro případ, že by poskytnuté rady byly správcem daně shledány jako jednoduché, všeobecné či nekonkrétní, neboť to nesnižuje nárok na odpočet DPH. Proto bylo navrženo zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2016 čj. 31534/16/5300-21442-700225.

(4) Žalobce uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízeného jednání.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

(5) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce namítl nesprávnost závěru žalovaného, že k faktickému uskutečnění přijatého zdanitelného plnění nedošlo. Plnění spočívalo v poradenské činnosti poskytované jinou společností prostřednictvím konkrétní fyzické osoby, o čemž poskytla svědectví tato osoba. Žalobce dále rozporoval názor žalovaného, že odpočet na DPH lze uplatnit jen u těch plnění, která slouží k dosažení, zajištění a udržení příjmu.

(6) Žalovaný správní orgán ke vzneseným žalobním námitkám odkázal v první řadě na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť tyto námitky tam vyčerpávajícím způsobem vyvrátil. Připomněl podmínky, které je zapotřebí prokázat k uplatnění odpočtu na DPH. K tomu, aby žalobce splnil podmínky na nárok na odpočet DPH, musí předložit

relevantní účetní doklady, kterými prokáže faktické uskutečnění zdanitelného plnění. Pokud správci daně vzniknou pochybnosti ohledně předložených účetních dokladů, které kvalifikovaně vyjádří ve výzvě, dochází k přenosu důkazního břemene zpět na daňový subjekt. To v dané věci nastalo. Žalobce předložil správci daně účetní doklady, kterými prokazoval nárok na odpočet DPH. Zdanitelné plnění spočívalo zejména v poradenské činnosti na základě smlouvy o zprostředkování uzavřené se společností OSTMA s.r.o., a proto správce daně objasňoval obchodní spolupráci s touto společností výsledkem svědka pana M. B., který měl v předmětném období poradenské služby osobně poskytovat. Svědek uvedl, jakým způsobem k poskytování předmětného plnění docházelo. Nebyly však o něm vyhotovovány žádné zápisy, vše bylo pouze v rovině konzultace. V souvislosti s kontrolou hygienických norem, kterou měl svědek rovněž provádět, uvedl, že si nepamatoval, o jaké normy se jednalo. Pokud měl metodicky zajišťovat výrobu a distribuci jídel včetně nových obchodních kontaktů, svědek uvedl, že k jejich uskutečnění nedošlo. Pan B. pouze obecně popsal činnosti, které měl pro žalobce vykonávat, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti ve vazbě k předmětu uvedené zprostředkovatelské smlouvy. Neuvedl poznatky z kontrolní činnosti ani závěry a doporučení z nich vyvozené a následně distribuované žalobci v rámci poradenské činnosti. Ani výpověď jiných svědků S. S. a P. V. neosvědčily existenci realizace předmětného zdanitelného plnění. Jejich výpovědi pouze potvrdily přítomnost M. B. v provozovně žalobce. Z toho důvodu vznikly správci daně pochybnosti ohledně předložených důkazních prostředků (účetních dokladů), na jejichž základě žalobce nárokoval odpočet DPH, a tudíž k přesunu důkazního břemene na žalobce. Žalobce na výzvu správce daně reagoval pouze všeobecným a nekonkrétním popisem činností v rámci zdanitelného plnění. Neunesl tudíž důkazní břemeno, a proto mu nárok na odpočet DPH nepřísluší. Žalovaný sdělil, že netrvá na nařízení ústního jednání.

III. Obsah správních spisů

(7) Ze správního spisu, který si soud vyžádal, vyplynuly následující rozhodné skutečnosti:

(8) Správce daně u žalobce zahájil dne 14. 8. 2014 daňovou kontrolu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2011 – prosinec 2012 (viz protokol čj. 1654849/14/2212-05403.306841). Předmětem ekonomické činnosti žalobce bylo v kontrolovaných zdaňovacích obdobích provozování jídelny, poskytování dopravních služeb a expedice. Žalobce správci daně předložil o své činnosti doklady. Na základě těchto dokladů vznikly správci daně pochybnosti o oprávněnosti odpočtu daně z přidané hodnoty ve výši 280.967 Kč, který žalobce nárokoval na základě faktur, na kterých byla uvedena jako poskytovatel zdanitelných plnění obchodní společnost OSTMA s.r.o., Přecechtělova 478, Morkovice. Předmětem fakturace bylo zprostředkování prodeje a poradenská činnost na základě smluv o zprostředkování uzavřených dne 30. 12. 2010 a 27. 12. 2011.

(9) Žalobce navrhl v protokolu k objasnění obchodní spolupráce se společností OSTMA s.r.o., aby podal vysvětlení M. B., který v letech 2011 a 2012 zastupoval tuto obchodní společnost a taktéž osobně poskytoval služby specifikované uvedenými smlouvami.

(10) Vysvětlení o obchodní spolupráci bylo M. B. podáno dne 1. 12. 2014. Informace poskytnuté správci daně byly vyhodnoceny jako obecné, které neodstranily pochybnosti správce daně ohledně oprávněnosti žalobcem nárokováného odpočtu daně z přidané hodnoty. Proto správce daně vydal výzvu čj. 203558/15/2212-60562-303996 žalobci k prokázání

nároku na odpočet daně ve výši 280.967 Kč, tak jak stanoví § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění platném v kontrolovaných zdaňovacích obdobích.

(11) Na výzvu žalobce navrhl ověřit uskutečnění plnění u obchodní společnosti OSTMA s.r.o. Proto správce daně požádal Finanční úřad pro Zlínský kraj, územní pracoviště Kroměříž, o zjištění, zda faktury, které vystavila obchodní společnost OSTMA s.r.o. za poradenskou a zprostředkovatelskou činnost zahrnula do účetnictví a daňových přiznání a zda tyto služby rovněž skutečně poskytla. Dožádaný správce daně dne 8. 6. 2015 zaslal odpověď, z níž vyplynulo, že společnost se na adrese, která byla uvedena, nevyskytuje a zmocněnec této společnosti sdělil dožádanému správci daně, že účetní doklady nemůže předložit, neboť je nemá k dispozici. Společnost OSTMA s.r.o. podala přiznání k dani z přidané hodnoty za období leden 2011 – prosinec 2012 a jako hlavní činnost uvedla zednictví. Současně bylo ověřeno, že společnost neměla v roce 2011 – 2012 žádné zaměstnance.

(12) K další výzvě správce daně ze dne 9. 3. 2015 žalobce navrhl předvolání svědků S. S. a P. V., případně znovu M. B. Správce daně opakovaně M. B. nepředvolal, vyslechl pouze S. S. a P. V. dne 17. 7. 2015. S. S. vykonával činnosti spojené se zabezpečením autodopravy a k obchodní činnosti společnosti OSTMA s.r.o. a M. B. neměl co uvést. P. V. řídil provoz závodního stravování. Jeho výpovědi nebylo prokázáno, že společnost OSTMA s.r.o. pro žalobce vykonávala konkrétní práce a činnosti.

(13) Vzhledem k tomu, že M. B. měl k jízdám do Tábora využívat služební auto společnosti OSTMA s.r.o. vyžádal správce daně na základě výzvy doručené dne 7. 8. 2015 evidenci jízd společnosti OSTMA s.r.o. Tato evidence předložena nebyla se sdělením jednatele J. J., že tuto evidenci nemá, neboť mu ji nepředal bývalý jednatel P. J., který však tuto skutečnost nepotvrdil, naopak předložil protokol ze dne 7. 2. 2013 o předání funkce a účetní daňové agendy novému jednateři společnosti.

(14) Správce daně uzavřel výsledek kontrolního zjištění na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2011 – prosinec 2012 a s výsledkem seznámil žalobce dne 12. 10. 2015. Ve vyjádření k tomuto kontrolnímu zjištění žalobce nic konkrétního nepředložil. Zpráva o daňové kontrole byla se žalobcem projednána dne 3. 12. 2015. Dodatečné platební výměry na doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2011 – prosinec 2012 vydal Finanční úřad pro Jihočeský kraj dne 9. 12. 2015. O odvolání žalobce proti těmto dodatečným platebním výměrům rozhodl žalovaný správní orgán dne 20. 7. 2016 pod čj. 31534/16/5300-21442-700225 tak, jak je specifikováno pod bodem jedna tohoto rozsudku.

IV. Právní názor soudu

(15) Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.).

(16) Žaloba důvodná nebyla.

(17) Žalobce v žalobě připomněl, jaké jsou podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH z přijatého zdanitelného plnění. Konstatoval, že formální náležitosti pro uplatnění nároku byly nepochybně žalobcem splněny, což ani správce daně nerozporoval, a z toho důvodu se v žalobě touto otázkou vůbec nezabýval. Výhrady žalobce vznesl oproti závěru

žalovaného, kterým vyslovil, že žalobce neprokázal splnění faktických podmínek pro uplatnění nároku. V této souvislosti žalobce připomněl, že je třeba zohlednit rozdíly v uplatnění nároku na odpočet DPH u přijatého zdanitelného plnění a u uznání položky snižující základ u daně z příjmů. Připomněl, že daň z přidané hodnoty je neutrální daň a v textu zákona o dani z přidané hodnoty není stanoveno, že odpočet daně lze uplatnit pouze u těch plnění, která slouží k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Žalobce nárok na odpočet DPH uplatnil z přijatého zdanitelného plnění, které spočívalo v poradenské činnosti poskytované jinou společností prostřednictvím konkrétní fyzické osoby. Tato osoba byla jako svědek vyslechnuta a poskytování rad potvrdila. Není tedy pochybnost o tom, že rady byly poskytnuty, a proto poskytovateli vznikla povinnost uplatnit a odvést DPH, a příjemci tudíž vzniklo oprávnění nárokovat odpočet DPH u přijatého plnění. Žalobce připomněl, že nelze aplikovat podmínky daňové uznatelnosti, které stanoví zákon o dani z příjmů. Odepřít nárok na DPH by bylo proti samotným principům této daně, na kterých je postavena. Není totiž dle žalobce podstatné, zda správce daně hodnotil poskytnuté rady jako jednoduché, prosté, všeobecné či nekonkrétní. To v žádném směru nesnižuje nárok na odpočet DPH.

(18) V souzené záležitosti byly předmětem žalobcovy ekonomické činnosti provozování jídelny, poskytování dopravních služeb a spedice. Správci daně vznikly na základě předložených dokladů pochybnosti o oprávněnosti uplatněných odpočtů daně z přidané hodnoty v souhrnné výši 280.967 Kč, které nárokoval na základě přijatých faktur, na nichž byla jako poskytovatel zdanitelných plnění uvedena společnost OSTMA s.r.o. Předmětem fakturace bylo zprostředkování prodeje a poradenské činnosti na základě smluv o zprostředkování, které byly uzavřeny dne 30. 12. 2010 a 27. 12. 2011. Jinými slovy řečeno, spor se týká žalobcem uplatněného nároku na odpočet na dani z přidané hodnoty podle § 72 a násl. zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění účinném pro předmětná zdanitelná plnění.

(19) S ohledem na závěr daňové kontroly a žalobcem vznesené žalobní námitky je proto pro věc podstatné posouzení otázky, zda proběhlo zdanitelné plnění ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty na základě smluv o zprostředkování uzavřených mezi žalobcem a poskytovatelem těchto služeb a zda měl žalobce nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v jím deklarované výši.

(20) Podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty má nárok na odpočet plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. Podle ustanovení § 73 odst. 1 a 12 téhož zákona prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven jiným plátcem a který musí obsahovat všechny zákonné náležitosti stanovené tímto zákonem. Pokud doklad neobsahuje všechny náležitosti daňového dokladu, prokazuje se nárok podle zvláštního právního předpisu.

(21) Současně je třeba odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, podle které prokázání nároku na odpočet daně je v první řadě záležitostí dokladovou, avšak přitom je třeba prokázat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To jinými slovy znamená, že pokud doklady se všemi požadovanými náležitostmi budou svědčit o uskutečnění zdanitelného plnění, nemusí být takový doklad uznatelný z hlediska zákonného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, pokud nebude současně prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladu uvedeno. Soud zdůrazňuje, že v daňovém řízení platí zásada, že každý daňový subjekt má povinnost jednak daň přiznat (břemeno tvrzení), současně má povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno

důkazní). Povinností daňového subjektu v pochybnostech správce daně je prokázat pravdivost údajů, které uvedl v daňových dokladech. Zde lze poukázat na rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 93/2007. Daňový doklad je sám o sobě pouze důkazem formálním, který završuje hmotně právní aspekt skutečného provedení zdanitelného plnění. Nebylo-li však zdanitelné plnění uskutečněno tak, jak je plátcem daně deklarováno, nemůže být důkazní povinnost splněna pouhým předložením, byť formálně správného daňového dokladu. K tomu lze odkázat kupříkladu na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 11. 2. 2008 sp. zn. I. ÚS 1841/07.

(22) Žalobce si je těchto požadavků, které stanoví právní předpis i závěrů, které v této souvislosti vyslovila judikatura správních soudů i Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nepochybně vědom, neboť tyto dvě podmínky ve své žalobě zmiňuje. Dodává, že formální náležitosti pro uplatnění nároku ani správce daně nerozporoval, a tudíž se v žalobě touto problematikou vůbec nezabýval. Žalobce rozporoval závěr žalovaného, že fakticky neprokázal splnění podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, neboť žalovaný správní orgán nesprávně vyložil zákonný požadavek, kdy podle žalobce nezohlednil rozdíly v uplatnění nároku na odpočet DPH u přijatého zdanitelného plnění od podmínek uznání daňové uznatelnosti nákladu podle zákona o dani z příjmu. Žalobce připomněl, že o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění nemůže být pochybnost, neboť realizaci tohoto zdanitelného plnění potvrdil svědek a shledal-li správce daně poskytnuté rady jako jednoduché, prosté, všeobecné a nekonkrétní, pak to nemůže být důvodem pro odmítnutí poskytnout nárok na odpočet DPH, neboť podle žalobce zákonem stanovené podmínky splnil.

(23) Jak již soud výše specifikoval, v souzené záležitosti se jednalo o odpočet daně z přidané hodnoty v souvislosti s žalobcem tvrzenými smlouvami o zprostředkování prodeje a poskytování poradenské činnosti, které byly uzavřeny dne 30. 12. 2010 a 27. 12. 2011. Tyto smlouvy měl žalobce uzavřeny se společností OSTMA s.r.o. a k faktickému uskutečnění služeb podal vysvětlení M. B., a svědeckou výpověď podali S. S. a P. V. M. B. uvedl obecně činnosti, které měl pro odvolatele vykonávat, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, zejména jaké získal poznatky z kontrolní činnosti a jaké závěry a doporučení z nich učinil, a co konkrétně žalobci následně poradil. K objasnění tohoto předmětu přijatých plnění nepřispěly ani svědecké výpovědi S. S. a P. V., kteří sice potvrdili přítomnost M. B. v provozovnách žalobce, ale konkrétní poradenskou činnost stran manažerského řízení firmy, která měla spočívat v předávání zkušeností informací a návrhů, neosvědčily. Proto správce daně uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že fakturované činnosti společností OSTMA s.r.o. byly fakticky touto společností uskutečněny, ani v jakém rozsahu měly být uskutečněny. Žalobce totiž reagoval pouze všeobecným a nekonkrétním popisem činností, nepředložil žádné důkazní prostředky, které by nasvědčovaly realizaci a výsledku tvrzené činnosti. To uvedl žalovaný správní orgán na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud toto hodnocení, které žalobci poskytl žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí, považuje za správné.

(24) Dále soud zdůrazňuje, že se rozchází námitka žalobce, kterou uvedl v žalobě, že správce daně shledal žalobci poskytnuté rady jako jednoduché, prosté, všeobecné či nekonkrétní se závěrem, který je uveden v žalobou napadeném rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno, že žalobce reagoval na výzvy správce daně všeobecným, nekonkrétním popisem činností a nepředložil žádné důkazní prostředky, které by nasvědčovaly realizaci a výsledku tvrzené činnosti. To je zcela rozdílný závěr než ten, který neakceptuje žalobce a poukazuje na něj v žalobě, neboť takový závěr žalovaný správní orgán vůbec neučinil. Žalovaný správní orgán totiž vůbec nedospěl k závěru, že byly poskytnuty nějaké rady, které by následně hodnotil a dospěl k závěru, že jednalo se o rady jednoduché, prosté, všeobecné či nekonkrétní

a z toho důvodu neuznal nárok na odpočet, ale dospěl k závěru, že žalobce neprokázal splnění druhé podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, a to prokázání přijetí zdanitelných plnění od uvedeného dodavatele, neboť na výzvy, aby unesl toto důkazní břemeno reagoval pouze „všeobecně, nekonkrétním popisem činností, nepředložil žádné důkazní prostředky, které by nasvědčovaly realizaci a výsledku tvrzené činnosti“. Právě tento postoj žalobce měl za následek závěr žalovaného, že neprokázal splnění druhé zákonné podmínky pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, tedy nesplnění druhé podmínky konkrétního prokázání přijetí zdanitelného plnění, a to z toho důvodu že na opakované výzvy správce daně neposkytl důkaz o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění. Ani následně provedené výslechy svědků a vysvětlení jednatele společnosti M. B. nepřispělo k unesení důkazního břemene žalobce, neboť ani tito svědci či jednatel společnosti nevypověděli natolik konkrétně, aby mohl být učiněn závěr o tom, že k přijetí konkrétního zdanitelného plnění od společnosti OSTMA s.r.o. skutečně došlo. Námitka žalobce proto nebyla důvodná.

(25) Stejně tak nebyla důvodná ani další námitka žalobce, že žalovaný správní orgán zaměnil podmínky stanovené pro uznatelnost daňových nákladů podle zákona o daních z příjmů s podmínkami, které stanoví pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty zákon o dani z přidané hodnoty. Žalovaný správní orgán, jak vyplývá z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí, postupoval zcela v intencích požadavků nastavených v ustanoveních § 72 – 79 zákona o dani z přidané hodnoty a v intencích těchto ustanovení poukazyval i na odpovídající judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou při vyslovení svého závěru rovněž respektoval. Srozumitelně vysvětlil, že žalobce se dostal do důkazní nouze v souvislosti s unesením svého důkazního břemene, kdy pro posouzení nároku na odpočet daně bylo v dané věci nutné provádět dokazování. I v této souvislosti žalovaný správní orgán odkazoval na patřičná ustanovení daňového řádu, k čemuž žalovaný správní orgán popsal jejich aplikaci na konkrétní případ včetně připojení odkazů na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které správnost tohoto postupu potvrzují. Zcela jednoznačně daňové orgány uzavřely, že v rámci provedení dokazování důkazní břemeno žalobce neunesl, neprokázal jaká zdanitelná plnění konkrétně a fakticky přijal a nebyl schopen objektivně prokázat splnění podmínek nároku pro odpočet podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty právě pro neurčitost uskutečněných plnění. Žalovaný správní orgán poznamenal, že i vzhledem k povaze sjednaných prací je zcela obvyklé, že takové činnosti či výsledky závěry a přijatá doporučení jsou zachycovány a zpracovávány písemnou formou a jsou tak doložitelné jak z hlediska běžných obchodních potřeb, tak i s ohledem na důkazní břemeno ve vztahu k oprávněnosti odpočtu daně z přidané hodnoty. I tento závěr považuje soud za správný a odpovídající požadavkům žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, který byl jednoznačně daňovými orgány posuzován podle požadavků správního zákona a po žalobci nebylo nepatřičně požadováno prokázání podmínek pro uznatelnost daňových výdajů podle zákona o daních z příjmů. V případě takto formulované žalobní argumentace se nabízí vysvětlení, že žalobce obsahu žalobou napadeného rozhodnutí neporozuměl. Soud proto uzavřel, že neshledal důvodnost ani této žalobní námítky.

(26) Orbit dictum soud poznamenává, že v souvislosti s unesením důkazního břemene na prokázání uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty jsou skutečně kladeny vyšší nároky, neboť je to daňový subjekt, který musí unést důkazní břemeno, že deklarovaná zdanitelná plnění skutečně přijal a že je použil i pro svou ekonomickou činnost, přičemž musí být dostatečně specifikován a prokázán rozsah této činnosti. Současně je nutné respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním, a proto nepostačuje, jak již bylo výše uvedeno prokazovat uskutečnění konkrétního obchodního případu pouze perfektními účetními

doklady, chybí-li konkrétní důkazy o tom, že k uskutečnění fakticky došlo a jakým způsobem a v jakém rozsahu.

V. Závěr, náklad řízení

(27) V souzeném případě správní orgány vyvodily závěry vyplývající ze zákonné úpravy a vyslovily závěry, které odpovídají zákonu. Žalobcem vyslovené žalobní námitky soud neshledal důvodnými a rozhodnutí žalovaného považuje za přezkoumatelné a vydané v souladu s právními předpisy. Žaloba byla proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

(28) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo, neboť nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 28. června 2017

Předsedkyně senátu:
JUDr. Marie Trnková v. r.

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka